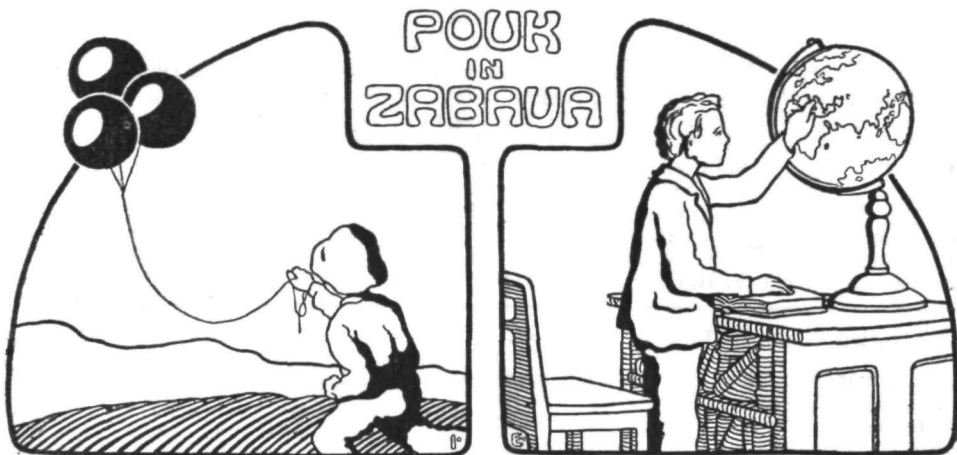
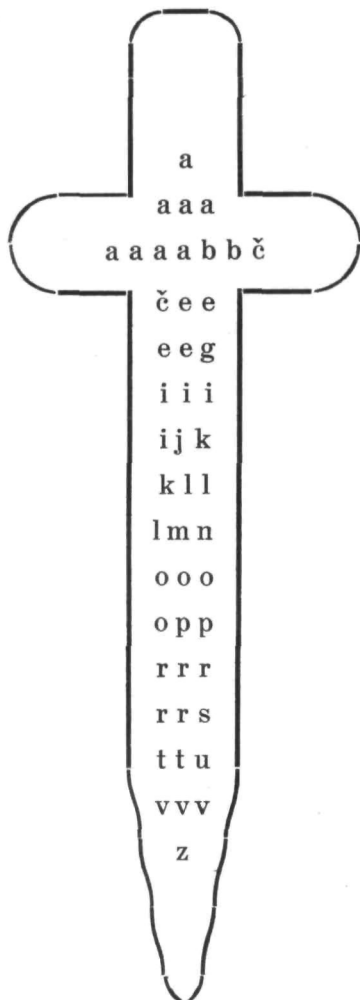

Besedna uganka.

Priobčil *Ivan Stukelj*.

Bojni meč.

Besede značijo:

1. soglasnik;
2. vrsto vrb;
3. vojaško dostojanstvo;
4. narodni izraz za besedo oče;
5. spopad vojakov;
6. tirolska gora, znamenita izza časa junaka A. Hoferja;
7. dvojico;
8. prelito za dom, cesarja;
9. številnik;
10. orožje;
11. bojni klic;
12. staro orožje;
13. orožje;
14. krstno ime;
15. začetek studenca;
16. soglasnik;

Po sredi nizdol čitaj krstno in rodovinsko ime avstrijskega armadnega poveljnika na fronti ob Soči, povprečno na mečevem ročaju pa njegovo vojaško dostojanstvo.

Rešitev in imena rešilcev priobčimo v prihodnji številki.

Rešitev zastavice v podobah v deseti številki.

**Tam za goro topovi grmé,
tu iz vasi bežijo ljudje.**

Prav so jo rešili: Emil, Josipina in Vidka Hreščak v Ilirski Bistrici; Tilka in Božena Jelenec v Kandiji; Marija in Jakica Ganglovi; učenki v Idriji; Irma Benčina, učenka v Trstu; Vladimir Pesek, dijak I. b razreda prve državne gimnazije; Sranislav Pesek, učenec IV. a razreda ljudske šole, Mirko Pesek, učenec II. b razreda

ljudske šole, vsi v Ljubljani; Marijana Režabek v Konjicah; Valeska Papež iz Gorice, sedaj učenka II. razr. realne gimn. v Gradcu; Nadica Vozel, učenka v Trebnjem; Branko Manfreda, učenec v Sp. Šiški; Maks Farkaš, dijak II. gimn. razr. v Mariboru; Milan Ziegler, učenec IV. razr. na Studencu-Igu; Erika Herzog, nčenka VI. razr. pri Sv. Križu pri Ljutomeru; Olga Šijanec, učenka III. razr. pri Svetinjah; Viljem Ogorelec, učenec VI. razr. pri Sv. Barbari v Halozah; Jan-ko Traun, dijak IV. razr. I. drž. gimn. v Ljubljani; Boris Plavčič, dijak I. gimn. razr. v Kranju; Stanko Skok, učenec IV. razr. v Domžalah; Milica Krašovičeva, učenka IV. razr. pri Sv. Juriju ob Taboru; Stane Krašovec, dijak I. a razr. na I. drž. gimnaziji v Ljubljani; Ivan Burja, dijak III. dimn. razr. v Kranju; Ivanka Šneberger, učenka V. razr. pri Sv. Petru pod sv. gorami; Marija Lah, učenka V. razr. pri Sv. Petru pod sv. gorami.

General Svetozar Borojevič pl. Bojna.

„Zvonček“ priobčuje na 246. strani našnje številke podoba generala Svetozara Borojeviča pl. Bojne, ki jo je dal slavni ta naš vojskovodja z lastnoročnim svojim podpisom našemu listu ljubeznivo na razpolago. — General Borojevič je zmagoviti poveljnik naše nepremagljive vojske na fronti ob slovenski Soči, ki odbija vse silovite napade „zemlje-lačnega“ sovražnika Italijana na našo sveto zemljo! — O tem vrlem možu, ki ga odlikujejo izredne vrline in kreposti ter se kaže tudi na svojem odličnem mestu v mislih, besedi in pismu zavednega Hrvata, izpregovorimo prihodnjič nekaj več. Danes ga na tem mestu samo zahvaljamo za izredno naklonjenost in ljubezen, ki jo je pokazal do slovenske mladine s tem, da je dal svojo sliko s svojim podpisom njenemu listu v uporabo! Hvala in slava junaku Borojeviču!

Nov narod pritlikavcev.

Nov narod pritlikavcev so zasledili v francoski naselbini Kongo. Največji ljudje tega naroda so poldrugi meter visoki. Žive v okraju Mongimbo v okroglih ilovnatih kočah sredi divjega pragozda. Vodi jih starejšina, ki vlada neomejno. Ti pritlikavci imajo posebno navado: moški jedo samo meso, ženske pa samo rastline in korenine. Tudi v svojih legendah delajo razloček med moškimi in med ženskami. Uče, da je človek nastal iz krastače, ženska pa iz ježa.

Pes v vojni.

V Budimpešti je bilo javno predavanje o porabi psov v vojni. V prvi vrsti služijo psi za to, da iščejo ranjence in opozarjajo nanje sanitetne patrulje. Po zaslugi psov je prišel že marsikak ranjenec še tako pravočasno do zdravnika, da mu je bilo mogoče ohraniti življenje. Na neugodnem ozemlju traja namreč lahko več ur in še dlje, preden dobijo sanitetne patrulje ranjenca. Pse pa rabijo tudi za stražo. Na Francoskem se je dostikrat zgodilo, da so na straži stoječi psi opozorili nemške vojake, da se plazijo k njim francoski. Dalje porabljajo Nemci pse tudi za nadzorovanje ujetnikov, posebno pa za izsledovanje ubeglih ujetnikov. V Karpatih so bili psi nosilci in vozilci vsakovrstne prtljage. Za gojenje in dresiranje psov je zdaj grof Maks Wickenburg začel tudi v Avstriji propagando, in zbirajo za ta namen poseben zaklad.

Čuden slučaj.

Hrvatski listi poročajo: V vasi Semeljci pri Djakovem je že dlje časa interniran pri nekem posestniku neki mlad ruski ujetnik iz Irkutskega v Sibiriji. Mladi Rus je prav priden in spreten pri delu in se je tako priljubil, da posestnik ravna z njim jako lepo. Rus je zato prav zadovoljen in je pisal svojim staršem v Irkutsk ter jih prosil, naj pošljejo njegovemu dobremu gospodarju kak lep dar. To pismo je seveda potovalo dolgo, in je ujetnik dobil odgovor od svojih staršev šele te dni. Kdo bi opisal začudenje in presenečenje ruskega ujetnika in njegovega slavonskega gospodarja, ko sta zvedela iz pisma, da se sin semeljskega posestnika, ki je zašel v rusko ujetništvo, nahaja v Irkutskem in dela pri starših ujetega Rusa. Tudi sin semeljskega posestnika se je pohvalil, da ravna z njim lepo in da mu ne manjka ničesar. Ni dvoma, da bosta ujeti Rus v Slavoniji in ujeti Hrvat v Sibiriji, kolikor je pač mogoče v njunih razmerah, preživela svoje ujetništvo prijetno, ker bodo obojni starši z ozirom na svčja sina gotovo najljepše ravnali z njim, za kar se imata zahvaliti res nenavadnemu in čudnemu slučaju.

Beseda plemenitega duhovnika.

V listu „Kölnische Volkszeitung“ priobčuje neki katoliški duhovnik svoja opazovanja duševnega razpoloženja vojakov na fronti. Iz pisem, ki prihajajo vojakom na fronto, je razvidno — tako pravi — da so ljudje doma slabo poučeni o mislih in čustvih teh vojakov. K temu pripominja: „V narodnem pogledu hrani mnogotero pismo polno pretiravanja, ki je vo-jaku zoprno in smešno. Nočemo pasti v pogreško Angležev in Francozov, ki ves naš narod označajo za barbare in divjake. Nočemo videti na naših sovražnikih le slabo, in naši vojaki tudi ne delajo tega. Žive dovolj dolgo v sovražni deželi, da vedo, da je v vsakem narodu tudi dobrih in plemenitih ljudi. Tudi ni smeti sovražnika podcenjevati. Naši vojaki tudi ne poznajo veselja na vojni zaradi vojne. Ravno najbolji med našimi obžaljujejo težke izgube in trpljenja, ostrosti in opustošenja, ki so nerazdružljivo spojena z vsako vojno. Če-tudi so naši vojaki odločeni, da treba — naj stane, kar hoče — izvojevati vojno do kraja, vendar bodo iz vsega srca blagosiljavljali uro miru, zakaj do vrha so izkusili vojno z nje duševnimi in telesnimi trpljenji. — Pisec je tudi pripravljen na to, da njegova izvajanja izzovejo odpor.